

In een wereld vol corrosie raak je nooit uitgeleerd over materiaalverduurzaming. (Foto: inxti)

Te druk om niet te leren

Deze columntitel heb ik gestolen. Dat doe ik wel vaker, want de slogan “lees Oppervlaktetechnieken en je weet álles” heb ik van de Donald Duck. Overigens weet je niet álles als je hem uit hebt, maar ben je hopelijk wat leergieriger geworden over ons mooie vakgebied. Nee, niet de Donald Duck, de Oppervlaktetechnieken. Maar blijf ze gerust allebei lezen. Zo blijf je bij.

Maar goed: mijn agenda is een gekkenhuis – dat bedoel ik niet persoonlijk als u er zelf met een bedrijfsbezoek tussen zat, hoor – en dan is het nóg makkelijker om een redactioneel stukje te schrijven. Mijn conclusie uit al die bedrijfscontacten en congressen is tweeledig. Het meest urgente knelpunt is de vraaguitval in vooral de bouw en de Europese automotive. Het meest problematische knelpunt is de pensioengolf, waardoor we straks misschien onvoldoende competente vakmensen hebben in alle technisch gerichte geledingen van de bedrijfsvoering. Schatting van de vacature nood: 140.000-170.000 over vijf jaar.

Maar éérst overleven!

Enerzijds heeft u het te druk met achter werk aan gaan en ik met het bezoeken van congressen en beurzen op dit eindeloos brede werkveld van de verduurzaming, functionalisering en verfraaiing van materialen. Anderzijds hebben we het straks nog veel drukker als ofwel de economie aantrekt, ofwel de mensen wegtrekken. Dan zijn zij aan hun welverdiende oude dag begonnen, en moeten wij nog aan een welverdiende jongbelegen boterham zien te komen. (Als Gouwenaar moet ik natuurlijk even naar ons kaasje verwijzen...)

Nou ben ik niet alleen uit langetermijn-eigenbelang genoodzaakt een duit in het zakje te doen voor de toekomst van de materiaaltechnische waardecreatie (mooie woorden zijn er toch voor die oppervlaktetechniek, hè!), maar ook omdat ik het aan mijn stand verplicht ben. Mijn voordeel is dat ik de evenementen waar veel kennisoverdracht plaatsvindt tóch al bijwoon. Dus ik

heb een hoop grondstoffen in mijn portefeuille. Bezoek de dagen en je weet álles!

Die kennis zullen we dan beschikbaar moeten maken voor zij-instromers, die de pensioengolf helpen opvangen. En zo doe ik er nog wat platformwerk bij, om de kennis te borgen en beschikbaar te houden. In mijn geval is dat in de maintenancesector, voor onderhoud aan technische installaties zoals in de petrochemie, energievoorziening en voedingsmiddelensector. Dus ik heb het te druk om niet te leren. Ik móét juist wel cursussen en congressen bijwonen, en er vervolgens ook weer aan bijdragen.

Maar waar ik de titel van gestolen heb? Er is een boekje getiteld 'Te druk om niet te bidden'. Als ik denk aan de kenniscrisis die voor ons ligt, hou ik mijn hart vast voor ons mooie vakgebied. Toepasbare kennis in de hoofden van competente mensen die ontwerp-technische afwegingen kunnen maken, de aan- of uitbesteding in goede banen leiden, en die de applicatieprocessen continu kunnen verbeteren. De goede banen, waar de huishoudens van moeten leven, zitten in de waardetoevoeging. Dat is ons werk: geen laagjes opplakken maar waarde toevoegen. Van waardetoevoeging wordt de hele welvaartsmaatschappij bekostigd, niet van financiële luchtbakkerij natuurlijk!

Dus geen lucht bakken maar kennisintensief produceren in samspraak met ontwerpers, opdrachtgevers en eindgebruikers, dáár gaat het om. Gelukkig is het ook al dagelijkse praktijk. Dat hoor je dan op congressen, ook aan de statafeltjes in de pauze.

Dus ik heb het te druk om niet te leren.

Edward Uittenbroek
Eindredacteur

